

τῶν Ἰρλανδῶν Ὀκονέλλος, ὅταν ἔλεγε : « Δὲν γνωρίζω περὶ ἐξυβρίσεως δίκην, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ἐξῆλθῆ τις λευκότερος τοῦ ὅσον ἦτο ὅταν εἰσῆλθεν ».

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ

I

Ἄκονισμέν' ἡ γλῶσσά σου, τὰ δίστομο μαχαίρι
Θερίζει κι' ἀπὸ δυὸ μεριάς, βαθεῖά τῆ μύτη μπήχνει,
Μιλεῖς καὶ τὸν πρὸ ἐξυπνο παίρνεις μὲ μιὰ τὸ χέρι
Κανεῖς μπροστά σου δὲν κοτὰ ζετσιπωσιά νὰ δείχνῃ.
Θυμοῦμαι μέσα ἴσθ' Βουλὴ ὅσαις φοραῖς μιλοῦσες,
Πῶς ἀπ' τ' ἀγέλι, τὰ Θεὸς, τοὺς βουλευτὰς κρεμοῦσες,
Φίλους κι' ἐχθροὺς, τοὺς δεξιούς κι' ἀριστεροὺς ἀντάμα,
Καὶ ἦτανε πρωτάκουστο, ἀπίστευτο τὸ θάμα
Νὰ βλέπ' ὁ ἀδελφὸς λαὸς ἀπὸ τ' ἀκρωτήριον
Ἰσάν ἱερέα νὰ σ' ἀκούν, ὅπου τελεῖ μυστήριον,
Κι' ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη τῆς βουλῆς φτερούγα νὰ σ' ἀκούῃ
Χωρὶς ποτὲ τὸν κώδινα ὁ πρόεδρος νὰ κρούῃ !

II.

Τὸ βῆμα νὰ ὁ θρόνος σου . . . λαὸς ἐκεῖ στηλόνεις
Τὸν κεραυνὸ σου, ἴσ' ὁ Θεὸς, καὶ κατακεραυνώνεις.
Τὸ βῆμα, τὸ γνωρίζεις σὺ κι' ἐκεῖνο σὲ γνωρίζει,
Ἄπὸ 'κεῖ πάνω ἡ γλῶσσά σου χτυπᾷ καὶ μαγνητίζει,
Χτυπᾷ γλυκὰ, πολὺ γλυκὰ, ἴσ' ἄν κοφτερὸ ξυράφι
Πῶχ'ε τὴν εἰρηνία σου ἴσθ' ἡ κόψι του ἀθέρα,
Κι' ὅσ' ὀπισθὰ τοὺς λόγους σου ὁ στενογράφος γράφει,
Ἄν δὲν σ' ἀκούσῃ ὁ λαὸς, βουβὴ πετιέσαι σφαῖρα.
Ἄλλο κανεῖς τοὺς λόγους σου νὰ τοὺς διαβάξῃ κι' ἄλλο
Ν' ἀκούῃ τὴ φωνίτσα σου ἀπ' τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
Λυπούμενος, λυπούμενος γιὰτὶ δὲν εἶσαι λίμα.
Δὲν εἶσαι λίμα, ἴλιγα λὲς κι' ὅλοι διψοῦν ἀκόμα
Νὰ πιοῦν τὰ θεῖα λόγια σου ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα.

III

Εἶν' ἄλλοι μέσα ἴσθ' βουλὴ τοῦ λόγου Νιζγάραις
Ποῦ τοὺς θαυμάζουν ἄξαφνα πολλαῖς πολλαῖς μαγάραις,
Γιὰτὶ νὰ τοὺς ἀκούνε πᾶν πιασμένοι μὲ τὴν ὥρα,
Καὶ τοὺς χειροκροτοῦν, γιὰτὶ, ἴσθ' ἡ λίμας των τὴ μπόρα,
Ἵσ' ἄν καμῆλαις βᾶσταζάν χωρὶς νὰ πιοῦν νερό . . .
Ἄ ! Μούσα τέτοιους ρήτορας ἐγὼ τοὺς κατοῦρῶ.

Λένε πολλὰ, μὰ στῶφέ τα ἴσθ' τὸ τέλος τόσα λόγια
Καὶ θὰ τὰ ἴδῃς πῶς ἦτανε κατσίκας κομπολόγια,
Ψέματα, ψέματα σωρὸς, χωρὶς καμμινὰ ἀλήθεια,
Π' ἀνθίζουν ἴσ' ἄν ἀμυγδαλαιῖς καὶ βγάξουν κολοκύθια.

Ἄ ! πῶς δὲν εἶσαι σήμερα μέσ' ἴσθ' Βουλὴ νὰ ρίξῃς
Ἄπὸ τὸ βῆμα τοῦ λαοῦ καὶ σὺ τ' ἀστροπελέκι,
Σ' ἐκείνους ὅπου τὸν γελοῦν καὶ φοβερὸ ν' ἀνοίξῃς
Ἄπάνω τους τουφέκι ;

Ραμπαγᾶς.

ΑΓΟΣ ΣΠΑΡΤΑΛΕΙΟΝ

Τὸ Βουλπιώτειον ἄγος βαρύνει ἔτι ἐπὶ τῶν κεραλῶν τῶν
ἔθνικῶν ὀλετήρων, ὁ δὲ λησταποδόχος ὑπουργὸς ἀναβάλλει

τὴν συμπλήρωσιν τῶν δικογραφῶν Τάκη μετ' ἀπιστεῦτου
ἀναισθησίας καὶ δυνάμεως βαστάζων τὸ βῆρος τῆς κατασχύ-
νης, ἥτις τὸν καλύπτει . . .

Καὶ ἕτερον ἄγος παμμύρον ἐπικάθηται ἤδη ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, συνδεόμενον πρὸς τὰς ἡμέ-
ρας ἐκεῖνας τῆς Ἐθνικῆς κατασχύνης, ἧς ἥρωϊς ὑπῆρξεν ὁ αὐ-
τὸς ἀρχομανῆς μητραλοίας.

Ὁ διὰ μυρίων δυσβάστακτων φόρων καταπνίξας τὴν Ἑλ-
λάδα καὶ συντρίβων αὐτὴν τὴν ἔθνικὴν ὑμῶν ὑπαρξίν διὰ τῆς
ἀπομυζήσεως παντὸς ζωτικῆς χυμοῦ τοῦ ἔθνους ἀρπάξει ἤδη,
δυστυχῆ λαὸς, ἐκ τῶν ἰδρώτων σου, ἐκ τοῦ πτωχοῦ βαλαντίου
σου 335,110 δραχμᾶς, διὰ νὰ τὰς δωρήσῃ πρὸς τινὰ Σπάρ-
ταλην, πρὸς ἀμοιβὴν τίς οἶδε τίνων ἀποκρῶρων ὑπηρεσιῶν, ἃς
οὗτος τῶ παρῆσεν ἄλλοτε καὶ τῆς ἀρωγῆς, ἣν τυχοδιώκτης
τις ἐλευθέρως, ὁ γαμβρὸς τοῦ Σπάρταλη Σπῆλμαν, τῶ παρῆσεν
κατὰ τὸ μέγα καὶ κατὰπτυστον ἔργον τῆς ἔθνικῆς προδοσίας
δι' οὗ κατώρθωσε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ ἐπιτελῇ ἀ-
κωλύτως τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους ἐφ' ὃ ἐκλήθη.

* *

Ὁ κυλίσας εἰς τὸν βόρβορον τὴν ἔθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ
ἐξευτελίσας καὶ ταπεινώσας τὸ ἔθνικόν γόητρον ἐπὶ τῶν ἡμε-
ρῶν τοῦ Νικολσονεῖου ἄγος ἀναμιγνύει καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐπέμ-
βασιν τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἐπισηαίει ἐπὶ τοῦ ἔθνους τὸ
ρόδητρον τῶν ξένων καὶ ὡς ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος τῆς Ἀγ-
γλικῆς κυβερνήσεως αὐτὸς, πρωθυπουργὸς ἔθνους ἐλευθέρου, δε-
χεταὶ ἐπιτιμήσεις, ἐπιπλήξεις καὶ διαταγὰς παρὰ τῆς Ἀγ-
γλικῆς πρεσβείας ! . . .

Οἱ κράτιστοι τῶν ρητόρων τοῦ κοινοβουλίου ἡμῶν, Κων-
σταντόπουλος, Ράλλης καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύ-
σεως Δηλιγιάννης κατέδειξαν τὸ παράνομον τῆς ἀπαιτήσεως
Σπάρταλη καὶ τὰ ἐλατήρια, ἅτινα κινουσι τὸν ἔθνικόν προδό-
την εἰς τὴν δωρεάν ταύτην πρὸς ἀμοιβὴν προδοτικῶν ὑπηρε-
σιῶν τῶν φίλων του, καὶ τὴν διασπάθισιν τῶν χρημάτων τοῦ
ἔθνους παρ' αὐτοῦ τοῦ διὰ μυρίων πείσεων ἐπιδιώκοντος τὸ
ἴσοζυγιον.

Ἄλλ' οὐδὲν ἴσχυσεν, οὔτε ἡ λογικὴ οὔτε ἡ φιλοτιμία
αὐτῆ παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις τοῦ ἔθνους.

Βαρεῖα ἀγλῶς ἀναισθησίας, ἀποχαυνώσεως, ἀσυνειδησίας
καὶ κομματικῆς τυφλώσεως ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ κοινοβουλίου
μας.

Καὶ εὐρέθησαν 79 ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, προασπισταὶ
τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ νὰ ψηφίσωσιν ὑπὲρ τῆς ἀδίκου
ταύτης ἀφαιμάξεως τοῦ πτωχοῦ μας βαλαντίου καὶ ἀπο-
δεχθῶσι τὴν ἀποκοπὴν τεμαχίου σαρκὸς πλέον ἐκ τοῦ ἰσχυαν-
θέντος καὶ λιποσάρκου σώματος τοῦ δυσμοῖρου ἔθνους μας . . .

Αἴσθησιν δὲ ὀδυνηρὰν ἐνεποίησαν εἰς τὸν ἀτυχῆ λαὸν οἱ
κατὰ τὴν συζητήσιν τοῦ νομοσχεδίου τούτου γέλωτες τῆς
πτέρυγος ἐκείνης, ἥτις ἀπόλεσε, φαίνεται, πᾶσαν συναισθησίν
καὶ πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν.

* *

Αἰ ἀποσπόμεναι ὅμως 335,110 δραχμαὶ ἀπὸ τοῦ δέρμα-
τος τοῦ πτωχοῦ λαοῦ διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ βαλάντια τῶν
φίλων σας θέλουσιν ἀφήσει πληγὴν αἰμάσσουσαν, ἥτις δὲν θέ-
λει ἐπουλωθῆ ἢ μόνον ἐὰν τεμάχιον τοῦ δερματός σας, ἔθνο-
κατάρτατοι, ἐπιτεθῆ ἐπ' αὐτῆς.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λαοῦ δι' ἀνεξιτήλων αἱματηρῶν χαρα-
κτῆρων ἐγαράχθησαν ἤδη βαθέως αἱ δύο πολυσήμαντοι καὶ
ἀπαίσιαι λέξεις, ἃς οὐδὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξαλείψῃ εἰμὴ τὸ
αἷμα τῶν προδοτῶν :

Τάκης.

Σπάρταλης.

Vieux

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΡΟΥΡΟΥΝΤΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟΝ.

Φύλαττε, φύλαττε, σκοπέ, ασκόπως μὲ φυλάττεις,
 Δὲν εἶναι φόβος, ἔρημε, ποτὲ νὰ τὸ πουλέψω,
 Ἄνῳφελὰ παιδεύεσθε καὶ σὺ κι' ὁ κλειδοκράτης
 Εἴμ' ἔξω κι' εἴμ' ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ δραπετεύσω,
 Καὶ βγαίνω Ῥαμπαγᾶς διπλὸς ἰστὸ πείσμα τοῦ φρουράρχου
 Ἰστὸ πείσμα τοῦ Γαλιᾶσσα μας, ἰστὸ πείσμα τοῦ Νομάρχου,
 Ἰστὸ πείσμα τ' ἀρχιφύλακος καὶ τῆς ἐπιστασίας,
 Περιφρονῶν κανονισμοὺς μεσοῦς ἀνοησίας,
 Συνθήματα, διαταγὰς, μετρήματα καὶ βούττα,
 Κλειδώματα, μπουδρούμια, μωρὲ σκοπέ, τ' εἶν' τούτα ;
 Μ' αὐτὰ τὸ Ῥαμπαγᾶ ποτὲ κανένας δὲν τὸν σκιάζει
 Καὶ δυὸ φοραὶς τὸ φύλλο του τὴν ἐβδομάδα βγάζει.
 Αὐτὸ ναι ὁ ἀληθινὸς ὁ Ῥαμπαγᾶς, σκοπέ μου,
 Λοιπὸν γιὰτὶ νὰ ξαγρυπνᾶς καὶ νὰ φρουρῆς, εἶπέ μου.
 Σὺρε, μωρὲ, νὰ κοιμηθῆς, τὴν ὥρα σου μὴ χάνης
 Καὶ ὕλη μου γυρεύουνε ὁ Τρίμης καὶ ὁ Γιάννης.

Ραμπαγᾶς.

ΕΜΠΡΟΣ! ΑΣ ΤΑ ΕΙΠΩΜΕΝ

Εἶνε καιρὸς πλέον ν' ἀνασυρθῆ ὁ πέπλος ὁ καλύπτων τὰ
 κοινωνικὰ ἔλκη μας.

Ἡ πρό τινων ἡμερῶν συμβᾶσα αὐτοχειρία τοῦ μαθητοῦ
 Θεοδώρου Τσαμπακλῆ, καὶ τὸ παρὰ τούτου καταλειφθὲν ἡ-
 μερολόγιον δίδουσι τὸ σύνθημα πρὸς τοῦτο.

Μεγαλόσχημὸς τις συνάδελφος ἔθιξεν ἀξιεπαίνως φερο-
 μένη τὸ ζήτημα τοῦτο. Πλὴν δὲν ἀρκεῖ αὐτό· ἀνάγκη νὰ ἔ-
 χωμεν τὸ θάρρος ν' ἀνασύρωμεν τὸν πέπλον ἐξ ἔλοκλήρου.

Ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ κακοθῆεια δὲν ἐγκυμονεῖται οὐδ' ἐπι-
 πλάζει μόνον ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις μας, οὐδὲ προέρχεται
 ἐκ τοῦ πληθμμελοῦς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος· ὅχι
 ἡ κακοθῆεια, ὑπὸ τὰς αἰσχροτέρας αὐτῆς μορφᾶς, εὐρίσκειται
 εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους.

Ἰπρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ τὸ εἰπωμεν. Εἴμεθα ὅλοι
 κακοθῆεις !

Μεταβῆτε εἰς τὰ γνωστὰ καὶ μὴ μαστρολεῖα, καὶ ἐκεῖ
 θὰ ἴδῃτε κυλιομένους πλείστους θεωρουμένους ὡς ἐντίμους καὶ
 καλοὺς οἰκογενειάρχας, ἐν οἰκτρᾷ θέσει, ἐν μαλακυντικῇ ἀπο-
 βλακώσει, ἐνῶ τὰ τέκνα των παρασυρόμενα ὑπ' ἄλλου εἶδους
 αἰσχροῦ καὶ διεσθαρμένων ἀνθρώπων, κυλιόνται ἐν τοῖς ξενο-
 δοχείοις καὶ ταῖς μπιραρίαις, ἀποστερούμενα παντὸς ἀνδρικοῦ,
 πάσης αἰδοῦς, πάσης ἠθικῆς, καὶ διδασκόμενα νὰ προσυλητί-
 ζωσιν εἰς τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν διαφθορὰν καὶ τοὺς λοι-
 πούς συνηθικὰς φίλους καὶ συμμαθητὰς των.

Μεταβῆτε καὶ ἐρευνήσατε, ἐὰν σὰς ἐπιτραπῆ, τ' ἀρχεῖα
 τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τί συμ-
 βαίνει ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς τοῦ κράτους σχολαῖς, ὅπου μα-
 θητεύουσι μείρακες· ἐὰν δὲ ἔχητε τὸ θάρρος νὰ μὴν ἀηδιά-
 σῃτε ἀναγνώσατε τὰς περὶ τούτου ἀπειραρίθμους ἰατρικὰς
 ἐκθέσεις.

Μεταβῆτε καὶ ἀναδιγῆσατε τ' ἀρχεῖα τῶν στρατοδικείων,
 κ' ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τί ἐν τῷ στρατῷ τελεῖται· κατόπιν δὲ, ἐ-
 ρωτήσατε τὸν πρῶτον παλαιὸν ὀπλίτην ἢ θ' ἀπαντήσῃτε νὰ
 μάθητε καὶ πλείστα ἄλλα μὴ γνωσθέντα τῇ δικαιοσύνῃ.

Φροντίσατε νὰ σχετισθῆτε μὲ κἀνένα ὑπρέτην ἢ φίλκακα,
 τῶν ἐν τῷ κράτει ἱερατικῶν σχολῶν, καὶ θὰ μάθητε τί ἐν
 αὐταῖς τελειουργεῖται.

* Ἄς ἀφήσωμεν τὸ ναυτικόν . . .

Μεταβῆτε τὸ μὲν θέρος εἰς τὰ παρλίσινα θέατρα καὶ τὸν
 σταθμὸν τοῦ Λαυρίου, τὸν δὲ χειμῶνα εἰς τ' ἀπόκεντρα κα-
 φεία τῶν συνοικιῶν, κ' ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε τί ὄργια τελοῦνται·
 πόσοι μείρακες συγχυλιόνται προσμένοντες τοὺς διαφθορεῖς

των, πλησιάζατε ἓνα τούτων, φροντίσατε νὰ κερδίσητε τὴν
 ἐμπιστοσύνην, καὶ θὰ ἴδῃτε τί θὰ σὰς εἶπῃ.

(*) Ἄς εἶπῃ ὅλας τὰς αἰσχροὺς λεπτομερείας τοῦ βίου του.

(*) Ἄς εἶπῃ, ὅτι μεταξὺ τῶν πρῶτων διαφθορῶν του εἶ-
 ναι ἐκεῖνοι εἰς οὓς εἶναι ἐμπεπιστευμένη ἡ ἀγωγή του, εἰς
 οὓς ἔχει ἀνατεθῆ εἴτε παρὰ τοῦ κράτους, εἴτε παρὰ τῶν γο-
 νέων του ἢ ἠθικὴ μόρφωσις του !

Θὰ σὰς ἀριθμήσῃ, μεταξὺ τῶν διαφθορῶν του, πλείστους
 ὄσους ἐγγάμους, πλείστους κατέχοντας τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις
 ἐν τῷ στρατῷ, ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῷ δικαστι-
 κῷ κλάδῳ, ἐν τῇ διπλωματικῇ, ἐν τῇ οἰκονομικῇ ὑπηρεσίᾳ, καὶ
 ἐν αὐτῷ ἀκόμη τῷ ἱερατεῖῳ ! Ναι ! καὶ ἐν τῷ ἱερατεῖῳ.

Τέλος πλησιάζατε τὸν πρῶτον εἰσαγγελέα, τὸν πρῶτον
 ἀστυνόμον ἢν θὰ ἀπαντήσῃτε, κατεῖπέτε του ὅλα ταῦτα, ἡξού-
 ρετε τί θὰ σὰς εἶπῃ ; . . . ὅτι τῷ εἶναι γνωστὰ !

Εἶναι λοιπὸν πλέον καιρὸς ν' ἀνασυρθῆ ὁ πέπλος οὗτος, ὁ
 σκέπων τοσαῦτα κοινωνικὰ μας ἔλκη. Ἰδοῦ ! τὸ σύνθημα τὸ
 δίδει ἐν θύμα· ὁ Θεόδωρος Τσαμπακλῆς.

Ἡμῶν διαφεύγει τοῦ προορισμοῦ τοῦτο· οὐχ ἦττον προ-
 ούμως θέλομεν συντρέξει πάντα ὅστις θέλει λάβει τὸ σωτήριον
 θάρρος νὰ τὸ πράξῃ.

Λογίαις.

ΟΙ ΑΠΟΠΑΤΟΙ

— Ἐν ὄνειρῳ —

Ἐκοιμώμην δίχως μίαν

Κᾶν ὄνειρου ὄπτασιαν,

* Ὅτε αἴφνης ἡ θύρα τοῦ πτωχικοῦ μου δωματίου ἀνοίγε-
 ται ἀθορύβως καὶ εἰσέρχεται διὰ βραδέος καὶ μεμετρημένου
 βήματος ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κ. Δήμαρχος, ἀλλ' ἐν ὅποιᾳ κατα-
 στάσει, Θεέ μου ! Ἐφόρει ποδῆρη λευκὴν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς ἔφερεν ὑψηλὸν κάλυμμα μοναχικόν, διὰ τῶν δακτύ-
 λων ἔπαιξε κομβολόγιον ἀπαρτιζόμενον ἐν δεκαοκτῶ κόμβων
 ἐχόντων ἐν μικρογραφίᾳ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ τὰς
 κεφαλὰς τῶν δεκαοκτῶ Δημ. συμβούλων, ἐκ δὲ τοῦ λαίμου
 ἔφερεν ἀνερτημένην διὰ χρυσῆς ἀλύσεως ὀστεινὴν χεῖρα, λευ-
 κὴν ὡς ἐλεφαντόδοντα, ἧς οἱ δάκτυλοι συνεστρέφοντο χαρα-
 κτηριστικώτατα κ' ἐφ' ἧς ὑπῆρχε διὰ κομβολογικῶν σημειῶν
 γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφή : ἡ βούλλα τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ
 Δήμαρχος ἐφαίνετο γεροντότερος κατὰ εἴκοσιν ἔτη· ὁ πώγων
 του ἦτο λευκώτατος καὶ κατήρηστο μέχρι τοῦ ὀμφοῦ σχεδόν·
 τὸ ὕψος του περίλυπον καὶ ἀπογοητευμένον. Καὶ ἐπροχώρει,
 καὶ ἐπροχώρει ὑποσκάζων καὶ προσκόπτων εἰς ἕκαστόν του
 βῆμα. Καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐμεσολάβει Αἰὼν ἐλόκληρος ἀπὸ
 τοῦ ἐνὸς βήματος εἰς τὸ ἄλλο. Τόσον βραδεῖα κ' ἐργώδης ἦτο
 ἡ πορεία του.

Ἀπολελιθωμένος σχεδὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἐθεώμην τὸ
 παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον, ὅτε αἴφνης ὁ κ. Δήμαρχος, κα-
 ταβάλλων ὑπέρτατον ἀγῶνα, ἀνοίγει ὑπερμέτρως τὰ σκέλη
 του κ' εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς κλίνης μου.

Τότε δὴ τότε εἶδον θέαμα ὅπερ ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς τὰς
 φλέβας μου κ' ἔρριψε μέλαιναν τολύπην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 μου ! Ὁ ἀτυχῆς Δήμαρχος παρίστα θεῶν ἀνθρώπου ὅστις ἐ-
 δέχθη βάπτισμα εὐῶδες ἐντὸς μιᾶς τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων
 βουτῶν αἰτινες καλλύνουσι τὰ πρότυπα ἡμῶν σωφρονιστήρια.

Τὰ βαρύτερα αὐτὰ μύρα τὰ ἐκπορευόμενα ἐξ ὄλου σχεδὸν
 τοῦ σώματός του ἀπενάρκωσαν τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ μόλις
 μετὰ πολλῆν ὥραν ἐσκέφθην νὰ φράξω τὴν ρινὰ μου ἐρηπτικῶς
 διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς μου χειρὸς κ' ἐκτείνων τὴν ἀρι-
 στερὰν ν' ἀνακράξω πρὸς τὸν Δήμαρχον :

— Μὴ προχωρῆς, δι' ὄνομα τοῦ Σατανᾶ ! ἡ ἀνθρωπος εἶ-
 ναι, ἡ σκιά, ἡ δαίμων, σὲ διατάσσει νὰ μὴ προχωρήσῃς οὐδ' ἔν
 βῆμα, ἄλλως . . .

— Δὲν διατάσσεις τίποτε! μοῦ ἀπήντησεν ἡρέμα, διακόπτων με. **Ἴδου ἡ βούλλα τοῦ Σολωμοῦ!** Ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθησυχάζῃ τὰ δαιμόνια!

— **Τοῦ Σολωμοῦ! τοῦ Σολωμοῦ!** ἔντρομος ἀνέκραξα. Μοῦμειναν ἀκόμη δέκα φράγχα καὶ θὰ τὰ δώσω αὔριον πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὴν ἀμειλικτον σπιτονοικοκυράν μου κυρὰ Κρουσταλένια! Κρύψε την, ἂν μὲ λυπήσαι!

— Καλά! ἀλλ' ἀκουσον τώρα.

— Ἀκούω· σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἦσαι ὀλίγον σύντομος διότι κινδυνεύω νὰ πάθω ἐξ ἀσφυξίας! προσέθηκα κ' ἔσπευσα νὰ κενώσω ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὀλόκληρον φιάλην φανικοῦ ὀξέως δι' ἧς μὲ εἶχεν ἐφοδιάσει φίλος μου ἱατρός ὅστις μοῦ τὴν ἐτύπησεν ὡς δραστήριον ἀπολυμαντικὸν κατὰ τῆς ἀπενταρίας.

Τότε ὁ Δῆμαρχος, βῆξας δις ἡχηρῶς ἤρξατο ἀπαγγέλλων δι' ἀσθενοῦς καὶ διακεκομμένης φωνῆς τάδε:

— Εἶμαι ὁ Δῆμαρχός σας κ' ἔρχομαι ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου εἰργάσθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα μετὰ τοῦ Σολωμοῦ μου καὶ τῶν συμβούλων μου, τοὺς ὁποίους, καθὼς βλέπετε, **κρατῶ ἔσθ' ἡμέριον** πρὸς ἀνέγερσιν μεγαλοπρεποῦς καὶ πλουσίου ἀποπάτου παραπλεύρως τοῦ Παρθενῶνος! Ἀποπάτου! ὦναί! Ἴδου τὸ ζήτημα! Ἴδου ἡ διαταράττουσα τοὺς ὕπνους μου σκέψις! Ἴδου ἡ ἐμπνεύσά με ἰδέα! Ἀποπάτους! παντοῦ, εἰς πᾶσαν πλατεῖαν, εἰς πᾶσαν γωνίαν, εἰς πᾶν μέγαρον, εἰς πᾶσαν καλύβην, εἰς ὅλην τὴν γῆν, εἰς τὸν Ἄδην, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παντοῦ ὅπου ἄηρ, ὅπου ἄνθρωποι, ὅπου ζῶα, ὅπου λίθοι, ὅπου φυτὰ, παντοῦ, παντοῦ καὶ ἀπόπατοι! Θέλω νὰ ἐργασθῶ! Θέλω ν' ἀναδειχθῶ! Θέλω ν' ἀφήσω ἔχνη ψήλαφητὰ τῆς διαβάσεώς μου!

— Ἐργάζεσθε διὰ τὸ μέλλον σας καὶ σὰς συγγαίρω, κ. Δῆμαρχε!

— Ὁ Ἄμλετ ἐρωτᾷ: *νὰ ζῆ καρεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ*; Δὲν ἐξετάζω τί θὰ ἀπῆντων ἄλλοι· ἐγὼ ὅμως τοῦ ἀπαντῶ: *νὰ ζῆ!* Ἀλλὰ διὰ νὰ ζῆ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην δύο πραγμάτων: **εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς.** Ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἓν ἀνευ τοῦ ἑτέρου. Ἀκουσε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ! Τὸ ζήτημα εἶναι βαθύ...

— Καὶ βρωμερόν! προσέθηκα κατ' ἐμαυτόν.

— Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ζήσῃ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰσαγάγῃ τροφήν ἐν αὐτῷ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαγάγῃ πᾶσαν περιττὴν ὕλην ἐκ τοῦ ὄργανισμοῦ του. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον καὶ αὐτὸ παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη. Καὶ ἀφοῦ ἔχουμεν τόσα μεγαλοπρεπῆ ἐστιατόρια περὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, διατί νὰ μὴ ἔχουμεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς κ' ἓνα ἐράμιλλον τῶν ἀπόπατων; Τώρα ἀρκεῖ μόνον αὐτὸ; δὲν λέγει τὸ εὐαγγέλιον ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος;» Λοιπὸν, θέλει ν' ἀκούσῃ καὶ ὀλίγην μουσικὴν, ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα, νὰ θαυμάσῃ τὰ κάλλη τῆς ἀρχαιότητος, νὰ κινήσῃ ὀλίγον τοὺς πόδας του, νὰ ροιῆσῃ ἓνα κονσομέ Lucia, νὰ χαιρετίσῃ τὸν φίλον του, νὰ φιλήσῃ τὸ τέκνον του, νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν σύζυγόν του! Αἶ, ὅλα αὐτὰ σημαίνουν **εἰσαγωγὴν**. Καὶ ἡ **ἐξαγωγή** τότε, κύριε, ἡ καυμένη ἡ **ἐξαγωγή** τί γίνεται; Ἄν ἐπιμένῃ φροντίζων μόνον διὰ τὴν εἰσαγωγὴν, κηρύσσεται ὁ ὄργανισμός του εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως! Ἐμπρὸς λοιπὸν! **Laboremus!** Ἀπόπατον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας, ἀπόπατον ἐν τῷ κήπῳ τῶν μουσῶν, ἀπόπατον ἐν τῇ Ἀκροπόλει, σειρὰν ἀποπάτων ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου, ἀπόπατον πρὸ τοῦ Νέου Θεάτρου, ἀπόπατον μεταξὺ τῶν φίλων, ἀπόπατον μεταξὺ πατρὸς καὶ τέκνου, ἀπόπατον μεταξὺ τῶν συζύγων! Μεταξὺ πάσης τέρψεως, πάσης ἀπολαύσεως νὰ ὑψούται καὶ εἰς ἀπόπατος! Πρέπει ν' ἀποδείξωμεν εἰς τὸν δυστυχεῖ ὀνητὸν τὸν προορισμὸν του! Πρέπει νὰ πείσωμεν αὐτόν ὅτι ἡ ἐξαγωγή εἶναι πολυτιμότερα τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ὅτι δύναται τις νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τῷ ὄργανισμῷ του κ' ἓνα καντάρι ἐκ τοῦ δραστηκωτέρου δηλητηρίου, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ ἐξαγάγῃ! Ἡ ἐξαγωγή! ἡ ἐξαγωγή! ἰδοὺ ἡ σημαία ἦν

δέον νὰ ὑψώσῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος! Ὑπὲρ αὐτῆς δέον νὰ ἐργασθῇ ὁ ἐπιστήμων, ὁ ἄρχων, ὁ τεχνίτης τοῦ μέλλοντος! Ὑπὲρ αὐτῆς εἰργάσθη καὶ ἐγὼ καὶ ἰδοὺ διατί ἔχω ἔτοιμα τὰ σχέδια ἑκατὸν προσώρινως ἀποπάτων, καὶ ἰδοὺ διατί εἰργάσθη καὶ ἐργάζομαι καὶ ἰδοὺ διατί ἐχώθην ἕως τὸν λαίμον ἐἰς τὸ ζήτημα αὐτό!

— Τὸ βλέπω! ἀπήντησα.

— Τὸ βλέπετε; καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι οἱ σταυρώσαντες τὸν Ναζωραῖον, οἱ παραδόσαντες εἰς τὰς φλόγας τὸν Γαλιλαῖον, οἱ χλευάσαντες τὸν Ἰουδαῖον καὶ οἱ συρίζαντες τὸν Ἀντωνιάδην, οἱ ἀγνώμονες ἄνθρωποι, ἐπέπεσαν ὡς ὄρεα ἐναντίον μου, μὲ ὕβρισαν, μὲ ἐχλεύασαν μ' ἐκήρυξαν παράφρονα, κ' ἐκίνησαν πάντα λίθοι κατ' ἐμοῦ! Δὲν δυσαρεστοῦμαι ὅμως! εἶμαι ὁ μάρτυς τῆς ἰδέας. Καὶ σὺ δέ, σπορὰ ὄφρους, τέκνον λεαίνης ὀρέμμα τῆς κολάσεως, καὶ σὺ ἀκόμη ἔσπευσες νὰ κηρύξῃς τὸν πόλεμον ἐναντίον μου καὶ νὰ σατυρίσῃς τὰ ἔργα μου!

— Ἡμαρτον! ἀνέκραξα περιδεῆς.

— Ἐν Ἄδου οὐκ ἔστι μετάνοια! προσέθηκεν ὀργίλος. Λάβε τώρα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας σου. Θὰ ἔρχομαι πρὸς τιμωρίαν σου, καθ' ἑκάστην νύκτα, ὅπως εἶμαι καὶ εὐρίσκομαι καὶ θὰ σοῦ ἀφήσω ὡς διαρκῆ σύντροφον ἐν τῷ δωματίῳ σου τὴν **χεῖρα** τοῦ προσφιλοῦς μου **ολωμοῦ!**

Ῥίγος μὲ κατέλαβεν ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ἀπειλῇ. Τὸ φάσμα διελύθη εὐθὺς ὡς καπνός, ἐγὼ δὲ ἀνατιναχθεὶς ἐκ τῆς κλίνης μου εἶδον μετὰ φρίκης ἐν αὐτῇ ἀπλούμενα τ' ἀποτελέσματα τῆς πλουσιωτάτης φασουλᾶδας ἣν εἶχον εἰσαγάγει ἐντός μου τὸ ἑσπέρας χωρὶς νὰ φροντίσω, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ δημάρχου, καὶ διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς!

Qualles noces, deī deaegue!

Ὁ χολὸς Διάβολος.

Υ.Γ. Ἐλησημόνησα νὰ σημειώσω ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀφήκεν ἐν τῷ δωματίῳ μου ὁ κ. δῆμαρχος, πρὸς τιμωρίαν μου, **τὴν χεῖρα τοῦ Σολωμοῦ**, χρονολογεῖται καὶ ἡ φοβερὰ καὶ ἀπελπιστικὴ ἀπενταρία μου!

Ὁ ἴδιος.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Αὔριον ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος, ἑορτάζει ὁ ἐν τῷ Κεντρικῷ Πρακτορείῳ τῶν ἡμερησίων διακρινόμενος ἐπὶ εὐφυΐᾳ καὶ δραστηριότητι ἀγαπητὸς ἡμῶν κουμπάρης Σπυρίδων Τσαγκάρης, ὃν λυποῦμεθα διότι τὰ σίδηρα τῶν βρωμοφυλακῶν τοῦ παλαιοῦ στρατώματος δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπισκεφθῶμεν, τσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ γλ' ἐν τῷ ὅπου γίνεται· κατὰ πᾶν ἔτος εἰς τ' ὄνομά του εἶναι ἀθάνατον.

Τὸ περυσινόν του μάλιστα ἀφήκεν εἰς τὸν «Ραμπαγᾶν» ἀνεξάλειπτους ἀναμνήσεις.

Εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ καρδίας ἔτη πολλὰ καὶ καλά.

Τὸ πρακτορεῖον νὰ γενῆ μ' αὐτὸν χρυσωρυχεῖον
Καὶ νὰ γεμίσῃ ὅλ' ἡ Γῆ ἐξ ὑποπρακτορεῖων
Μεθ' ἐπιβῆ τὴν γλῶσσάν μας ὁ κόσμος νὰ διαβάξῃ
Παντοῦ ἡμερησίως μας καὶ νὰ τῆς ἀγοράξῃ
Ἀπὸ τοῦ πρακτορεῖου του ἐφημεριδοπώλην
Εἰς πᾶσαν ἡπειρον τῆς γῆς καὶ πᾶσαν αὐτῆς πόλιν.

Ραμπαγᾶς ὁ φυλακισμένος.

ΠΙΣΤΑΚΙΑ

Ἀπαντῶν εἰς ἐπερωτήσιν τινα προχθὲς ἐν τῇ βουλῇ ὁ πρωθυπουργὸς ἔλεγεν ὅτι «ἡ ἐπερωτήσις αὕτη ὑπεβλήθη μέχρι τοῦδε πεντάκις... Ἐπτάκις δὲ ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτὰ... κλπ.

Ἀλλὰ τονίζων μετ' ἐμφάσεως τὰς λέξεις πεντάκις καὶ ἐπτάκις ἔκαμε ν' ἀνασκιρτᾷ μία ψυχὴ ἀδιάρρηκτος συνδεδεμένη πρὸς τὸ διαδόχον ὄνομα, τὸ ἐκ τῶν δύο τελευταίων συλλαβῶν τῶν ἀνωτέρω λέξεων ἀποτελούμενον... Τὰ κ η ς, τὰ κ η ς ἀντήχει ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τὰ κ—τὰ κ ἀπεκρίνοντο οἱ παλμοὶ μιᾶς καρδίας!

Εἰς τ' ἀνασκιρτήματα δὲ τοῦ πτώματος—ὄπουργοῦ ἀπῆντων γενι-

κοί καγχαμοί και ζωηρά ιλαρότης επεχύνετο επί των βουλευφόρων μας.

Και άλλη αίτια συγκινήσεως. Γνωστόν ότι εις των πατέρων του Έθνους, βουλευτής εκ Τρικκάλων, αν δεν άπατώμεθα, καλείται Τάκης.

Εις την άγνωστον του καταλόγου λοιπόν ο Τάκης δεν λείπει ως αιώνιον σκάνδαλον...

Βλείπεν όμως ο Τάκης, ο βουλευτής, κατά την προχθεσινήν ψηφοφορίαν δι' ονομαστικής κλήσεως επί του ζητήματος Σπάρταλη...

— Τάκης, Τάκης! άναφωνεί κατ' επανάληψιν ο αναγινώσκων τον κατάλογον...

Και τό ήχηρόν έκείνο όνομα «τάκ, τάκ» ως βέλος, εισδύει εις στήθη πονεμένα και ανατινάσσει εκ του ληθάργου κεκυφιδάν τινα όπό άισχους κεφαλήν...

Μετά την προχθεσινήν συνεδρίασιν μεταξύ δύο πολιτών σχολιαζόντων τά της ψηφοφορίας:

— Ξέρεεις έλειπαν και κάμποσοι αντιπολιτευόμενοι; έλειπεν ο Τάκης...

— Τί λές καλέ... ο Τάκης; Τόν θέλεις ν' άρθη και 'στή βουλή από τά ισθιά του; (!)...

— Όχι, βρε βλάκα, ο βουλευτής Τρικκάλων, σου λέγω!..

Φανταζόμεθα ή υποκοριστική και τρυφερότης έμπλεως κατάληξις —τάκης όποιαν συγκίνησιν θά προξενή όσάκις προσβάλλη τάς άκοάς του Λυκοτάκ — έπιτραπήτω ήμιν ή λέξις [Βούλπι = Δυκος — ώτης] — ύπουργού, όστις όμως πράματι είναι Λυκοτράχλος.

Θ' άνασκιρτά όσάκις άκούη — Κωστάκη! Χρηστάκη! Παναγιωτάκη! Άναγνωστάκη! Τάκη!

Δεν θ' άνέχεται την λέξιν μου στάκι.

Δέν θά εύρίσκη χάριν παρ' αυτώ ουδ' αυτή ή άβυρτάκη... Ουδέ θά ποιηται χρήσιν του όρεκτικου τούτου έν τω προσενεχθῆ υπό τό άρχαϊον αυτου όνομα και ουχί ως... Moutarde...

Η δε Πιστάκη, ή παράγουσα τον τόσω νόστιμον, γλυκύν και λεπτόν άμυδαλώδη καρπόν της, τά προσφιλή τῶ ώραιω φύλω και τοις ζυθοπόταις πιστίκια, ήθελε ξηρανθή όπου δήποτε φρομένη, υπό τάς άράς του ύπουργού, έν οι άνά τους περιπάτους, τά ζυθοπωλεία και διάφορα κέντρα διακεχυμένοι πλανόδιοι πωληται αυτών συνώνυμων ν' άναφωνώσι και μάλιστα περι τον κ. ύπουργόν, όσάκις έξέρχεται προς άναψυχήν εις περίπατον δια νά πάρη όλίγον άέρα και άνασάνη από τά τόσσα βάσανα, άντι της κοινής λέξεως πιστίκια, την άρχαϊαν.

— Πιστάκια, Πιστάκια!

Και άλλη παρεξήγησις:

Ο άρχισυντάκτη; του «Ραμπαγᾶ» έλεγε πρό ήμερών προς ένα των συνεργατών του, όστις είχε γράψει άρρίδιον έπιγραφόμενον «Τάκης», έκτός τούτου δε και έτερον άρθρον κύριον:

— Πρώτον εις τό φύλλον έμβηκε τό άρθρον του Τάκη...

Και ο συνεργάτης δυσαρεστηθείς και συνοφρωθείς:

— Πώς, του κυρίου Τάκη, άφού έγώ σῆς έδωκα έγκαίρως κύριον άρθρον δια τό φύλλον!

Ο έπιλήσιμων συνεργάτης ένόμισεν ότι έπρόκειτο περι άρθρου τινός έτέρου συνεργάτου του «Ραμπαγᾶ» Τάκη καλουμένου και ουχί περι του ίδιου αυτου άρθρου υπό την έπιγραφήν «Τάκης».

Και έν τέλει φαντάσθητε Υπουργόν πάσχοντα τοιαύτην ταχοφοβίαν ώστε νά τρέμη πρό παντός υποκοριστικου. νά τον καταλαμβάνη ριγος όταν άκούη κομματαΚΑΚΙ, χαρΤΑΚΙ και ν' άπωθή αίφνης και αυτό τό θωπευτικόν και άπαλόν Γατάκι.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΡΑΠΙΣΜΑΤΑ ΚΑΤ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ. — Τό πρώτον αίμα ανθρώπου της προδοτικής σπείρας έρρευσε συνεπείν κολάφων κατενεχθέντων υπό άβραῆς χείρας γυναικείας. Τήν τυραννίαν, έν τῶ προσώπῳ ενός συγγενούς ή άδελφου του έμπιστου Τρικοπικου υπηρέτου Γ. Άναγνωστοπούλου, υπάλληλου έν τῶ Νέω Θεάτρῳ, έπάταξεν ή δημοκρατία υπό την μορφήν νεαρᾶς πολιτίδος της μεγάλης έν Εύρώπη Δημοκρατίας, της ήθοποιού του Γαλλικου θιάσου Mademoiselle Jeanne. Μετά της συνήθους εις τους ανθρώπους της σπείρας άναιδείας και κτηνηφίας παρηνώχλει βαναύσως ο διαληφθείς υπάλληλος την ήθοποιόν ήτις προσπαθήσασα νά συνετίση

αυτον δια των λόγων και άποτυχοῦσα έφήρμοσε τό παράγγελμα «όπου δέν πίπτει λόγος πίπτει βάβδος» και έλλείψει βάβδου δια της κομψῆς χειρός της κατήνεγκε κατά του άναιδούς και άνευρυβιάστου προσώπου του προσβολέως Ικανά βραπίσματα, έως ου έκαμιν αυτον νά έρυθρίαση... εκ του βεύσαντος από της ένός αίματος... Άφού οι άφεντάδες της σπείρας και τυραννισκοί της Έλλάδος γονυπετούσι πρό των ισχυρών ξένων (Νίκολσων Σπάρταλης κ.λ.π.) και άποδέχονται βραπίσματα παρ' ενός πτώματος, της Τουρκίας, άνευρυβιάστως, τί παράδοξον έν οι ύπηρέται της πατρίδας, δέρονται και συνετιζώνται υπό γυναικῶν;

Τό μικρόν τούτο και κομικώτατον έπεισόδιον, τό λαβόν χώραν προχθές έν τῶ Νέω Θεάτρῳ παριστά έν σμικρῶ τήν εικόνα της κρατούσης πολιτικής πατρίδας και της έπαισχύντου αυτης διαγωγῆς.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ. — Κάτω τό ρουσφέτι!

Ο «Ραμπαγᾶς» συγκαίρει από καρδίας τοις άγνώστοις έτι δυσιν έκείνοις βουλευταις, όστινες υπέβαλον τό περι καταργήσεως του ρουσφέτιου νομοσχέδιον. «Άπαγορεύεται εις τους βουλευτάς ν' άναγιγνώσκωνται εις τά της δημοσίας υπηρεσίας και έπιτρέπεται μόνον αυτοίς νά υποβάλλωσι παρατηρήσεις ένώπιον της Βουλῆς. συνεδριαζούσης Τιμωρεΐται πᾶς υπάλληλος δημοσίος, όστις ένδώση εις βουλευτικᾶς απαιτήσεις κλπ.»

Ο περιορισμός των βουλευτῶν εις τά νομοθετικά των καθήκοντα και ο όλοσχερῆς αυτῶν άποκλεισμός από της υπηρεσίας της έκτελεστικῆς έξουσίας, ή έπί βαρεία ποιηή άπογίαισι πάσης έπεμβάσεως αυτῶν εις τά της διοικήσεως έν γένει είναι τό όνειρον παντός πονούντος την πατρίδα, όπερ έκπληρούμενον θέλει καυτηριάσει: την καταρύχουσαν την πολιτεϊαν φαγέδειαν.

Άνυπομονοῦμεν νά ιδώμεν τό νομοσχέδιον τούτο και μετά περιεργείας άναμένομεν την έπ' αυτου συζήτησιν, όσον και αν φαίνεται γελοϊον υπό τινων μεγαλοσχημῶν. Οι πατέρες του έθνους, ή τουλάχιστον οι πλειστοί εξ αυτῶν θά καγχάσωσιν επί τῆ πρωτοτύπῳ ιδέῃ των δύο και θ' άπορρίψωσι βεβαίως αυτό.

Άλλ' ο λαός, ο πάσχων και κύπτων υπό την τυραννίαν μισητης όλιγαρχίας θέλει έπικροτήσει και άσπασθῆ την σωτηρίαν ιδέαν. Έμ- πῶν, Λαέ, και συλλαλητήριον, έν άνάγκη, κατά τό έν Άγγλία έθος των meetings.

Ο «Ραμπαγᾶς» από τούδε ύψοί την άσθενη αυτου φωνήν ύπέρ του Νομοσχεδίου. — Γενικόν σύνθημα σωτηρίας έστω: ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ!

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ καταλυμαίνεται: όλα τά καφεΐα, είναι δε φοβερόν και άπείσιον τό θέαμα τούτο πρό μηνός, κατᾶ συστασιν αυτης της άστυνομίας έκτυλισσόμενον. Άνάθεμά σε ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ πόσα έν όνόματι σου διαπράττονται έγκλήματα!

Χθίς έκδικέτετο ένώπιον του κακουργιδικείου επί παιδοκτονία ή 'Αθηνᾶ Φασουλῆ!

— Βάλετε με τό νεύ σας πλέον τί φοῦρκα θά έχη ο Φασουλῆς του συναδέλφου Σουρή του Ρωμηού.

— Άνάρμιστον όνομα. — Ζάπαν ν' άποκαλώμεν τον μέγαν ένθνικόν ευεργέτην και ζάππα τήν φλοῦδα ή παληρόπετσο άλβανιεσί.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

30 — Όδος Έρμου — 30 (Άπέναντι του Γαλλικου Καταστήματος και κάτωθεν του Ξενοδοχείου ή «Επτάνησος»).

Έκομισθησαν έσχάτως εκ των καλλιτέρων έργοστασίων Άγγλιας, Γαλλίας και Γερμανίας, μεγάλη και πλουσία συλλογή ύφασμάτων μαλλινων και μαλλοδαμβάκων, Άστραχάδες μπουαζά και σπυροειδεις, Κασμίρια σιδητό, ήμιβελουδα νεώτατα δια γαρνιτούρας και δια φορέματα, Άτλάζια, Μερικά μάλλινα και μαλλοδάμβακα, Τιμπέτι, Τούλια κορυτίων, Μανδαπολάμ, από 18 δρ. — 65 έκαστον κομμάτι, Πανία δίμητα λευκά και άλευκα, Φλανέλλα: άνδρῶν και γυναικῶν έτοιμα και με τον πήχυν, Κουβέρταις μάλλιναίς, Πετσέταις, Μπρεζάδαις, Κλάδαις, Κρετόν (double face) Σερβίτζια λινά, Τραπεζομάνδηλλα (veloutée) Σερωμπετόπανα λινά, Φέλπα: διαφόρων χρωμάτων κλπ. κλπ. Άπαντα τ' άνωτέρω είδη πωλούνται εις τιμάς άνεπιδίκτους συναγωνισμου. — Πώλησις όλικῶς και τμηματικῶς.